

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa J. López Bernagós)

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SEMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

Entre el sabre i la pistola

Barcelona és la ciutat martiritzada. La martiritzen alhora els enemics de l'ordre i els guardadors de l'ordre. La fereixen els malfactors i els que haurien de perseguir-los. Tots plegats, en un esclat de ràbia, es giren contra la ciutat dolorosa.

No n'hi havia prou amb les pistoles del terrorisme crònic; i ara entren en acció els sabres de la policia. Mentre els cossos de Vigilància i de Seguretat són impotents per aturar el terrorisme social i per defensar la vida dels habitants de Barcelona, en els carrers de la ciutat apareix un nou terrorisme. I ara el pobre barceloní es troba entre el sabre i la pistola.

Deu haver-hi alguna maledicció damunt Barcelona. És la ciutat que expia tots els crims del món. Ideals i instints, moviments generosos i impulsos brutals, es barregen terriblement a la metròpoli catalana. I els catalans, que donen a la criminalitat vulgar un baixíssim contingent, que no es senten decantats als delictes de sang, veuen a cada moment com la sang taca els empedrats de la gran urbs.

Les autoritats no posen remei al mal terrible. Encara hi afegeixen l'enverinament dels seus desacerts i de les violències dels seus subordinats. Els agents del poder públic no poden tancar el canó de les pistoles homicides. Però desenvainen el seu gros sabre i col·laboren amb els pistolers en la feina de portar el terror i la sang a la ciutat màrtir.

Barcelona, amb la seva carn esqueixada, es troba enmig de les agressions de tots. I veu com totes les armes s'avenen per a caure-li damunt i per a fer més dolorós el seu inacabable martiri. La pistola i el sabre s'alien contra la ciutat.

Per a una articulació republicana

Poc a poc van cristallitzant les diverses tendències nacionalistes. La «Lliga» ha fixat el seu espanyolisme. Espanya esdevé, per a ella, un fet inmodificable, i s'ha de cercar dins d'Espanya, d'acord amb Espanya, la solució del plet de Ca-

talunya. L'Acció Catalana planteja el plet com si encara estés per dir-se la darrera sentència. Els catalans, aquesta sentència han d'obtenir-la, encara que sigui contra la voluntat d'Espanya. Com? An aquí comença lo que podríem nomenar mesianisme d'Acció Catalana. Els camins de la lliberació catalana no'ls veuen clars els doctrinaris d'Acció Catalana, precisament perquè són doctrinaris. Confien amb un déu nacionalista que assoleixi l'unanimitat catalana; confien amb una descomposició espanyola; confien amb un fet exterior. Al costat de l'Acció Catalana, el petit grup de l'Estat Català parla, bel·licosament, de l'acció directa.

La trinitat nacionalista està, doncs, perfectament enquadrada. Resta, indefinit, un altre element nacionalista, el republicà, sense una doctrina concreta ni

una conducta fixa. Totes les branques nacionalistes poden dir-nos: «Nosaltres, volem això». Però, què ens dirien els republicans nacionalistes de Catalunya? Per quin matís catalanista se decantaria?

Ara, amb les eleccions, cada districte ha cercat les seves preferències. En uns districtes han tingut per aliats als regionalistes i en altres per adversaris. A Figueres ens donaven la mà amb la «Lliga» i a Sabadell combatien an ella. I és que, malgrat i dir-se nacionalista, el republicanisme català encara, a moltes terres, no ha passat el seu nacionalisme d'embrionari, i de vegades ni tan sols a embrionari arriba, essent solament circumstancial. A Figueres, per exemple, és netament nacionalista. A Lleida, malgrat la política localista, també. A Sabadell, no. A Girona, tampoc. El republicanisme català està dividit, respecte a la qüestió catalana, i fins alguns capdills que peroren com uns nacionalistes extremats són, en el fons, perfectament unitaris, i si no en fan d'unitaris és perquè temen d'una banda l'ambient, sobre tot l'intel·lectual, de Barcelona, i d'altra la contradicció amb les seves doctrines lliberals.

I cal imposar una línia recta per a no caure en la diversitat de conducta de les passades eleccions, i per a oposar una ideologia i una propaganda a les exclusivament nacionalistes, perquè sinó la fragmentació republicana persistirà, i serem absorbits, dintre de pocs anys, per la joventut que no vol veure més que Catalunya, ni vol pensar amb altres problemes que els nacionalistes. La joventut obrera és sindicalista. La joventut de classe mitja i burgesa és nacionalista, i res més. Però republicana, a l'ensem que nacionalista, no, ja que si se diu republicana catalana és com una modalitat nacionalista, per manca—ja ho han dit—d'una dinastia catalana.

Nosaltres creiem, encara, en la fórmula federal, en el realisme federal. Doctrinàriament, els nacionalistes purs podran rebutjar-la la fórmula federal, però la política positivista, tan grata an els conservadors, la imposa. Aquella denominació de Unió Federal Nacionalista no era una vaguetat. Responia al fet Espa-

EL POBLE

— Em sembla que això de les responsabilitats porta cúa republicana!

nya, proclamat per la «Lliga», i al del nacionalisme. No calia més que el sentiment, i aquest no'l tenien molts dels que es deien federals nacionalistes, i per això va fracassar. I si ara no s'insisteix, articulànt-lo en aquest sentiment, el republicanisme anirà desapareixent, anulat pel sindicalisme i pel nacionalisme extremista.

PARADOX

Flora floresca

Mai, absolutament mai, hem recriminat la valor intel·lectual de molts ensotats. Ço que critiquem—perquè ens sembla impropis dels que es fiquen el manteu com si es fiquessin una camisa—és veure com molts d'ells, que deuen viure per Déu, no esmercen les estones vagaroses al conreu de qualsevol art, encara que sigui el de pintar *sanctis di guichi* o confeccionar flors artificials. D'aquesta manera, els que incorreixen *peccatis capitalis*, els que surten de llurs fàbriques per a dedicar-se a la profanació del cristianisme seguint dones o seguint menors, menors atractius que no són per a ells, serien fidels a la seva indústria i al bon nom del fill de Déu i sa mare.

Que facin flors de paper, que facin naturals passatems, però que no desfacin flors naturals ni omplin de borra els «Jocs Florals», car no hi ha dret a convertir aquesta festa tan catalana en un torneig exclusiu per a la gent de la closca pelada.

CAL FER FOC NOU

Després de la passada lluita electoral, apareix més clara que mai la necessitat de fer foc nou en la política catalana. És necessari comptar amb nous instruments d'acció popular, i estendre'ls per tot Catalunya. Aquelles organitzacions que ja fa anys que actuen en nom de Catalunya o en nom de la República, estan envellides, encarquerades, fetes malbé per fora i per dins. Ja no serveixen per sostenir les batalles que cal lliurar per la llibertat de Catalunya i per la llibertat dels catalans.

Republicans fòssils i regionalistes corcats no poden ésser ja bons soldats de la bona causa. S'ha arribat a un punt en l'evolució de la política catalana en que cal fer, ben depressa i completament, un gran foc nou. Les organitzacions caduques, no solament estan impossibilitades d'obtenir la victòria sinó que comencen a ésser un destorb perquè puguin obtenir-la les forces joves que impetuósament entren en el camp de l'acció política catalana.

Ara és hora d'entusiasme i de fe, de lluita alta i d'ideal noble. Tots aquells partits i tots aquells homes que en el transcurs del temps han deixat apagar-se dintre seu la claror de l'esperit, han de cedir el pas als que duen ben encesa la flama idealista. Qui no pot vèncer, qui s'ha envellit ja, sigui per l'obra dels anys, sigui per les pròpies disbauxes, ha de deixar el pas lliure i el camí obert al exèrcit de la joventut.

El camp de la política no ha d'ésser un Museu arqueològic. Hi han partits que han passat de fet a la història, i que han d'ocupar, com més aviat millor, la vitrina corresponent en el Museu. Si aquestes organitzacions esqueletiques, sense carn de poble, sense nervis d'emoció, sense muscles d'acció, s'entossudissin a seguir actuant com a cossos vius, no aconseguirien altra cosa sinó allargar un quant temps més la situació present en benefici dels enemics de la llibertat i de Catalunya.

Quan una organització política no té força per a vèncer, quan només viu del record dels temps passats i dels petits interessos personals que al seu entorn han anat establint-se, porta damunt un decret de desaparició; i el millor servei que

pot fer a la pròpia causa és el de complir resignadament el decret inexorable.

Els temps són nous per Catalunya. Encengueu el foc nou, que els vells calius ja no escalfen.

FULMEN

La nostra Barcelona

Barcelona és bona si la bossa sona.
Així els nostres avis anaven cantant,
En aquells bells dies en que Barcelona
No era una metròpoli sinó un poble gran.

Els veïns d'un barri prou es coneixien
I feien sortides a tots els carrers;
I els nostres burgesos quan al camp sortien
Es perquè ja havien comptat els diners.

Que els hi costaria fer la costellada,
O un gall amb xanfaina a casa En Ploc,
O un arròs amb musclos a la Font Trebada
Amb tantes espècies que fins treia foc.

La bossa li sona ara a Barcelona
Que talment dirien li hagués sonat mai:
Es gran, és superba, li diuen matrona,
Comtesa, regina, prou viu amb esglai.

De tant que l'estima Madrid, l'apunyega,
I li caragola les contribucions,
Prou té un Muncipit, però per més pega,
Regidors que hi porta, li surten saions.

Saions que li cerquen arreu la guardiola
Saions que la plomen, més de viu en viu.
I aquell que treballa, no pot amb la bola
Que porta a qui el priva de fer la piu-piu.

Parleu de queviures, qui pot abastar-los?
De lloguers. Burrango! qui hi pot arribar?
Si vestits us manquen no podeu comprar-los
Si la grip us toca, no us podeu curar:

Que el metge demana dos naps per visita
I l'apotecari no admet pas raons;
Una medicina petita, petita,
Us costa més peles que un sac de sigrons!

Tothom us empaïta sense fre l'ermilla
I si algú de fàstic s'arriba a morir,
Per fer-li un enterro dels de *pacotilla*,
La seva família ja es pot amanir.

Ah! no ja no és bona, i ca, Barcelona:
Ara és Babilònia, és Roma, és l'Infern:
Per qualsevol cosa tothom s'abraona:
Per tot on se passa, s'ou un crit etern.

De veus esverades de gent descontenta
Que surt del tuguri, que brolla dels llins
Del joc, per les dones, ja tot es reventa;
Les juergues són moltes, i són més els crims.

Hem perdut l'aroma de ciutadania,
Dels senyors Esteve que critiquem tant!
Vivim de miracle, mengem porqueria
I lleminedures, que es venen en gran.

Llegim impassibles qualsevol diari
Quan trobem que a un home l'han assassinat;
I el seny ja se'n torna tan estafalari
Que quelcom ens manca si no hi ha atemptat.

Com de mica en mica creix la poca-solta.
Fins la gent armada no té aturadò.
I a trets es defensa com d'una revolta
De la més petita manifestació.

No mira que sia en dia de festa;
No mira que es trobi a un lloc ple a vessà;
Sona la trompeta, i l'heroica gesta
Comença amb més fúria que cap huracà.

Plouen garrotades, cauen cops de sabre,
Sonen trets a l'hora, creix l'esverament;
Aquest cau a terra, aquell ja és cadavre;
L'altre se'n va a casa d'allò més calent.

Total, què hi havia per moure la brega?
Uns quants que cridaven i anaven tots junts.
Els apallissaren? I cal en la refriega
Reberen les pinyes sols els transcunts.

Passa el rebombori; tot es normalitza;
S'obren les botigues; tornen els vianants:
La colla del sabre també es tranquil·litza
I passeja el garbó entre els ciutadans;

Si això, amics, és viure, a una ciutat lliure
Veig que dissenteixo de vostra opinió
Vull a Barcelona, però per a viure
Me'n vaig a Frajana, que s'hi està millò.

C. ARBÓ

El pacte de Sans o del diable

L'arruxat i el lligat han desempenyat un paper molt baix i impropis de llur alçada burocràtica.

Es diu si varen veure a l'hora en que les verduleres van al mercat, al panxut Lacandro vestit de dona. Portava faldilles negres, balona morada i davantal clar. L'haurien pres, en veure l'arremangat de braços, per una marmanyera, però les claus que li penjaven del costat feien creure també que era una proxeneta o una alcavota.

També hi ha qui va trobar En Cambó, a punta d'alba, vestit de peixater i amb una barretina tacada, caminant com una daineta i amb les mans a la butxaca pel carrer de les Corts.

Dubtem una mica de la veracitat de aquestes noves, però no dubtem gens en dir que, encara fosc, el Miliano corria Paralel amunt amb un tupí sota el braç.

Això sembla molt fantàstic, molt de melodrama, però molt més ho sembla el resultat de l'escamoteig trampós i digne de dos bons prestidigitadors. Si l'un ha fet jocs de mans i de butxaca a cavall del drac que no va matar Sant Jordi, i l'altre a cavall dels babioles que el tenien per ídol, no trobem res fantàstic sinó molt propi del que lliga caps amb el que en vol tallar.

Que la victòria del rexinxolat *galle-guño* sigui fatal pels que l'han apoiada, per a escarni de Barcelona i per a lliçó dels que el votaren.

Unió de pistolers d'Espanya

Tombant pel Parc, hem trobat un paperot brut i oliós, escrit amb llapis, que, copiat millorant l'ortografia, deia lo que segueix:

«ALS PISTOLERS:

En vista de l'èxit assolit pels nostres escamots en les darreres eleccions, i d'altres èxits que per modestia callem, els que sotscriuen, pistolers de totes les gaderies, proposen la creació d'un institut armat, fort i decidit, que pugri ésser utilitzat pel govern i les autoritats en totes aquelles coses especials que no puguin confiar-se, sens minva del seu prestigi, a la benemèrita Guàrdia Civil i al Cos de Seguretat.

Per a la perfecta organització d'aquest Cos de Pistolers, proposem les següents

Bases:

Primera. Tots els peces que'ns dediquem honradament al maneig de la pistola i hem donat proves de saber fer feina, ens allistarem a les rengles de la *pistoleria*, formant un Cos perfectament reglamentat que actuarà públicament al ampar dels ulls grossos de les autoritats.

Segona. El Cos de Pistolers constarà d'Escamots, Bandes i Partides. *Escamot*, és la colla de dos o sis, necessària per a deixar llestos a un o dos amenaçats. *Banda*, és la pandilla de deu a quinze capaç d'assaltar un tren, un casino separatista o un Banc qualsevol. *Partida*, és la cinquantena que pot donar l'acta a un candidat ministerial o fer fracassar una manifestació desagradable al govern.

Tercera. El Cos de Pistolers posarà les seves forces al servei dels que manin, per a que puguin executar tot allò que la Llei no'ls permeti. A canvi d'aquests serveis especials, el govern i les autoritats no s'adonaran de lo que facin els pistolers quan treballin per compte propi.

Quarta. Els pistolers adherits al Cos, portaran una insígnia especial, a l'efecte de que en cap de les seves empreses puguin ésser confosos amb individus del Sometent.

Quinta. Els serveis que presti el Cos de Pistolers seran remunerats amb subjecció a una tarifa que establirà el Cap del Cos. El que cobri el servei repartirà els diners de la forma que li dongui la gana.

Sexta. Apart dels treballs que els afiliats executin com a pistolers oficials, podrà dedicar-se cada un d'ells, o cada colla, als treballs de la seva especialitat.

Sèptima. Una Assemblea general de pistolers, que oportunament serà convocada, discutirà i millorarà les presents Bases, nomenarà el Cap suprem i els Caps regionals i completarà els detalls d'organització.

Firmat a les pedreres de Montjuich el dia primer de maig de 1923.

Pels pistolers blancs, En Lluísito, L'Escollà, El Curita, En Glòria.—*Pels grocs*, En Galgues, El Rodamón, En Pep de l'Os, En Mandra.—*Pels vermells*, El Tripetes, El Menjagats, El Rayo, El Fèbres.—*Pels atracadors*, L'Espanta-ca-laixos, El Grapa, El Pispaire, En Tigret.—*Pels macarrons*, El Rubio, El Chinito, El Salau, L'Oleole.—*Pels pasteraires*, En Dau, El Berra, El Caso, En Cassola.»

Suposem que aquest document, gens curiós per cert, és obra d'algun bromista. Nosaltres, després de copiar-lo, resistint heroicament la forta pudor que feia, l'hem cremat i ens hem desinfectat les mans.

JEPH DE JESPUIS

Recomanem als nostres llegidors el present document, que creiem interessantíssim.

Conclusions que ha presentat la «ASOCIACIÓN DE PATRONOS DE TODOS LOS RAMOS DE VIDRIO PLANO DE BARCELONA» a l'assemblea convocada per la Cambra de la Propietat el dia 7 de Maig 1923

Que les Cambres de Comerç-Industrial-Mercantil de la Propietat i Unió Gremial es posin d'acord per anomenar dos individus cada una d'elles per a portar a terme els acords que es votin com a genuïna representació del POBLE QUE PAGA.

A) Fer assabentar a l'Alcalde de Barcelona que la ciutat no vol que es posin en vigor ni s'intenti el cobro dels impostos nous d'aquest presupost.

B) Que es vagi seguidament a la derogació del fatídic impost sobre l'inquilinat que arruïna la ciutat de Barcelona per tots conceptes o, quan menys, retrotreure'l a la primera proporció desde 1 a 5 per cent màxim.

C) Que les Cambres susdites creuen suficient per a nutrir el presupost d'ingresos del Muncipit amb els impostos anteriors junt amb la dècima de les contribucions directes que a son entendre sobra per a tenir Barcelona a l'alçària de les més belles ciutats d'Europa.

D) Que considerant que l'augment constant i formidable d'exigències tributàries de l'Ajuntament té el seu origen amb una administració a base de gastos deficientment estudiats i controlats, quins gastos es cobreixen d'una manera sobtada acudint al ahorro de tot Catalunya, aquestes entitats que patrocinen les conclusions, estimen que l'única manera de posar ordre en aquestes despeses i acabar d'una volta amb el perill d'augment constant del DEUTE MUNICIPAL, és tancar aquests ingressos i per a conseguir sa eficàcia, oposar-se a tot nou EMPRESTIT i si l'Ajuntament l'intentés, recórrer per tots els medis legals per a impedir-ho, fent assabentar al públic del seu veritable significat i als financers bancaris intermediaris perquè deixin de prestar el seu concurs, sacrificant llurs interessos particulars en bé del poble i del crèdit de la ciutat.

E) Que es recullin tots els rebuts impagats per tot concepte de les Agències executives tornant a mans de l'Ajuntament i suprimir per sempre aquest odiós procediment.

F) Que dites Cambres aconsellaran per tots els medis no sigui votat cap regidor si abans no contreu el compromís de treballar per a aquestes conclusions.

que són les úniques per a tornar la calma de tots els ciutadans.

Remarquem que el Deute-Municipal del exercici 1923-1924 remunta a la ratlla de 500 milions de pessetes.

N. de la R.—Si Barcelona no demostra ara la seva virilitat fent complir aquests acords, Barcelona és un poble perdut.

Aquest cas vergonyós i criminal faria bona l'obra de la pistola. Però nosaltres, que no hi estem per pistoles, aconsellem al poble:

Poble de Barcelona! No et deixis robar! Tingues per als teus lladres una bona corda groixuda i arrocega'ls per la ciutat!

Polícia de bosc

Passeu pel carrer i us sembla que passeu per darrera d'una barricada baldera; sempre sobresaltat, sempre aprensiu a les reconades fosques encara que hom estigui completament allunyat de totes les passions ideològiques o criminals.

Cap arma és suficient per a defensar-se dels trets que pot arregar amb tot i considerar-se innocent de les insidies agenes. Tanta policia, tanta gent armada i deixuplinada, no serveixen ni tan sols per a animar al que passa pel carrer. Deixem apart els robatoris indignes d'una ciutat que manté tanta gent armada. Ço que no concebim, ço que ens subleva, és veure com segueixen els atemptats a plena llum i entre una munició de guardes que fet i fet només serveixen de plantó. Sonen trets, crida la gent, s'arma un gran avalot, i ningú pot lloar la tasca humana de cap policia decoratiu. Arriben al lloc on gemega o reposa la víctima, la víctima dels que manen, no dels descatsats sanguinaris que cobren per matar.

Rodeu pel món—diuen—i veureu com la policia de les altres nacions perteneixen a la mateixa raça que la nostra, una raça molt baixa i molt per sota dels homes que atemoritzen. Mentida! A fora seran tan brètols com volgueu, però ho són amb els que delinqueixen, i si mai s'han encarat amb el poble i peguen, peguen com persones. Demés, ni en els països encara salvatges, no aguanten que s'immolín homes que treballen i que pensen en holocauste o bandarres conveniències.

Al menys que la brutalitat sorgeixi quan es pretengui occir un home que treballa per a la nació i per a ell. Si del seu ofici—si ofici se'n pot dir—n'ha fet un joc de bastons, que pegui conforme diuen les ordenances i no com li dicta el seu grau d'animalitat.

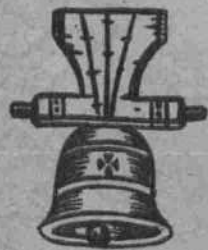
La policia no deu ésser mòbil de demoralització, sinó mitjà per a vetllar pel poble i no per les seves espatlles.

Però tot és inútil. El poble de Barcelona està predestinat a caure sota un ruixat de trets, o a rebre, a rebre sempre per a acabar de consolidar la mala fama del cos sense cor.

Els fets ho demostren, ens diuen que seguiran venint policies i seguiran els atemptats.

I muxoni, car de lo contrari es desenvainaran ferramentes com va passar el diumenge passat, que és senzillament criminal i que m'impulsa a dir:

Senyor Governador, sigueu home! no tolereu que es pretengui domenyar un poble a vergassades; no resteu impassible a tantes iniquitats, i si no és cosa vostra si no podeu evitar-ho i teniu cor, no volgueu ésser encubridor de tantes indignitats. Us ho demana un que va rebre perquè passava i que vegé caure dones, caure criatures, i caure a troços l'honra d'un poble que us té per Governador i no per saïó.

AIXÍ ÉS XAUXA!

Ai senyor, Déu meu i els dels altres! Quina mena de manera d'ésser més entretinguts i més bona gent i més bones persones i més tranquils i més alegres i més sarandungueros i més dallonces! Ara veieu, ja es torna a parlar de crisi, ja en tenim prou d'aquest govern. No és que ho faci malament, que tampoc ho fa bé, és que ja n'hi ha prou, que ja dura massa, que volem cares noves.

A qualsevol altre país, una crisi sorprèn, porta moments de perill, mals de cap. Aquí res. Hi tenim una pràctica. Per això sol val la pena de no canviar el règim. Vés com s'ho faria un de nou?

A hores d'ara ja es fan projectes per quan vindrà la crisi. Ningú sap quan vindrà, però vindrà i ja n'hi ha prou. Cal estar previnguts, alerta, no badar i no badar vol dir preparar la família per a que estigui en condicions ministrables o diputables.

L'altre dia proposàvem un Ministeri de la Crisi. Avui creiem que també estaria força bé, una escola de ministres.

Vés per on, els caus on s'ensenya el truco de la cartera, el porta-monedes, el barret, l'agulla, aïnamment de dits, esdevindrien de primera categoria. I consti que només ens mou un afany de dignificació.

LLIBERALITAT

Qui no ho vulgui creure que ho vagi a veure. Ho han dit tant, que ja ho començàvem a creure això de que els anglesos eren lliberals. I tant si ho són!

La seva lliberalitat és tanta, que senten una baixa estimació per la seva petita companyia irlandesa. I se l'arriben a estimar tant, que, volguent-li estalviar les penes d'aquest món, que són tantes, poc a poc la volen fer passar a l'altre.

Arriba a ésser tan gran aquest desig, que ja no en tenen prou amb atà el govern constituït a la illa de la dolça Ereia a desgrat del sentir dels vers patriotes, a que esmicoli als que encara defensen amb les armes la sagrada llibertat, sinó que ja preveuen quina fi farà la illa que encara tenen sota el seu jou.

Per a assabentar-ne a tothom, han publicat un

Cartó amb que Anglaterra celebra la desfeta d'Irlanda. «Dublin en el futur»

cartell, com aquell que anuncia una Festa Major. Si fa o no fa, és lo mateix que els separatistes d'allà preveuen per a Catalunya ruïnes i morts.

Uns i altres són molt innocents. Cada home viu la seva vida i els pobles fan lo mateix. Els pobles petits, separats dels grans, faran una vida més petita, més modesta, però faran la seva, lo que vol dir que no per això es veuran condemnats a mort.

COQUETERIA

Tots hem admirat i diem tots per una consideració igual, unes galtones rosadament pintades o bé uns llavis pictòricament carmins. Hom diu que

ABAIX LES ARMES!

Diumenge passat el poble de Barcelona donà un crit de pau, fent una manifestació contra tot home que portés armes. Es demanava en aquesta manifestació el desarmament del sometent.

El governador la va prohibir, però Barcelona la va fer. El crit més humanitari que pot donar un poble, el va fer Barcelona diumenge cridant:

—Abaix les armes!!

A Rubí hi ha un rectorat facturat pels terrassencs, molt patrafa i belluguet. Compadim als rubirencs, però també mossèn Guardiet.

Copiem de La Lluita de Sabadell: «Mossèn Guardiet gestionà la vinguda i busca de casa per a un pistoler barceloní, que més tard podia omplir de dol la vila; convertí la rectoria en agència de col·locacions per a determinada fàbrica, i durant el període electoral anava de casa en casa interessant-se per determinat candidat. També reparteix uns follets malparlant dels obrers associats.»

Que continuï, doncs, el senyor Guardiet que no fa de rector, escalant la hipocresia, car com més alt pujarà més forta i més ridícula serà la caiguda.

La tupinada del districte VII ha portat una gran maror a la «Lliga». En «Pol» ha dimitit la secretaria, l'Abadal pensa dimitir la presidència, i En Cambó vol donar els quartos a tothom.

No t'enfades, Francisquet, que estàs massa delicat; pensa que has fet el paquet i que el tens ben afanyat.

No hi ha dret! Concebim que temps enrera birlessin la cartera del nostre Rusiñol, però no donarem mai que deixessin de tornar-li borradors de belles proses ni que l'altre dia al·lansin cinquanta naps d'un caixista de la nostra impremta després de fer-li besar els adoquins.

Els capdals intel·lectuals que robaren al xiroi dramaturg eren prometedors d'una bona obra; i els capdals monetaris del nostre obrer prometien una bona obra familiar.

el maquillatge de la dona és lleig, però nosaltres, sincerament, no compartim aquesta opinió. En últim cas, admirem els prodigis de la pintura.

Demés, el maquillatge, aquesta coqueteria de les dones, no és pas d'ara. Totes les civilitzacions han seguit aquesta costum. I no solament les civilitzacions, sinó els pobles.

Avui encara, es pot veure an aquells que, amb relació amb nosaltres, porten un manifest retràs.

Dintre els pobles en quins el maquillatge de les dones és més original, hi ha la tribu de Jaras-Djingas, impròpiament anomenats Jaras-Kabas, quina tribu es troba situada prop del llac Isabel en el país alarab de Solamat.

La coqueteria de les dones de Jaras-Djingas, consisteix en un estrany guarniment en els llavis, guarniment de grans proporcions que els desenrotlla considerablement. Tant, que hi han hagut

Tipus de dones jaras-djinges, amb els llavis distendits per discs de boix.

llavis, el desenrotlló del quals arriba a 17 centímetres.

Ara veieu, an aquí ens escarracem per a trobar una boca petiteta, uns llavis menudets, xics, i allí ben al revés, grossa i uns llavis de pam.

AQUÍ I ALLÍ...

Aquí, allí i podríem dir a tot arreu, i si no ho diem és perquè tothom ho sap i lo que és sapigut val més callar-ho.

Els francesos, amb això de l'«égalité», si fa o

Un altre signe vergonyós usat per oprobri de la gallardia espanyola.

S'ha substituït per un instrument més modern i denigrant. Se'n diu força com l'eina usada pels treballadors del camp.

Quin contrasentit! Treballa amb força i morirà a la força.

L'Hospitalet té un rectorat políticastre com un diastre.

De resultes de l'excomunió llençada per la Comissió d'Acció Política de la «Lliga» contra el regidor Tomas i Boix, amb motiu de les mateixes tupinades del seté districte, el «Casino Regionalista de la Bordeta», del qual és president honorari l'excomunicat, acaba d'acordar separar-se dels excomunicadors i dir-se en endavant «Casal Català».

Que la «Lliga» ja es deslliga fa temps ho estic observant: quan els prohoms van fent figa els partits al cel se'n van.

B. Ammetller: No va, jove, no va.—Joan Pascual: El segon cognom és Hubert. El treball no pot anar.—P. C.: Ho sentim molt, però ha fet tard.—Rafel Riba: No ho aprofitem. Una altra cosa potser sí. Vostè és dels que pot fer-ho bé.—E. Tio Gual: Res, al cove. Provi altra vegada.—F. Sitges Padrosa: Molt bé. Anirà. Això és aprofitar el temps.—V. Rafart Marí: N'aprofitem un. Pel nombre extraordinari ha fet tard.—Setze Jutges: Ni que fossin disset foren prous per a donar-li la pena que's mereix. De totes maneres vagi fent, faci-ho tot menys literatura.

Imp. LA CAMPANA I L'ESQUELLA, Oim, 8.—Barcelona

no fa estan igual que nosaltres i mireu que ja és estar malament, que a casa hi haurà de tot, però creuen que si fos possible plantar una botiga per vendre legalitat, hi hauria una cua, que riguen-se d'una exposició canina.

Es ben cert que els temps canvien i no penseu pas que ara us sortim amb un nou tractat de filosofia, que per filosofies estem. Canvien, i tant si canvien! Abans tots eren trumfos, doncs ara tots no són res. Tupinada que te crió, roda que rodará i apa, anar fent.

An el nostre govern i a tots els governs, perquè no som una excepció, li convé guanyar i guanya, si senyor. Que'l tal diputat, ben comptat i sospesat, no tindrà prous vots, es fa que en tingui, que ja té propòsits, i farà coses grans. I sinó, que lle-

—Ha sortit elegit? Jo no veig més que zeros.

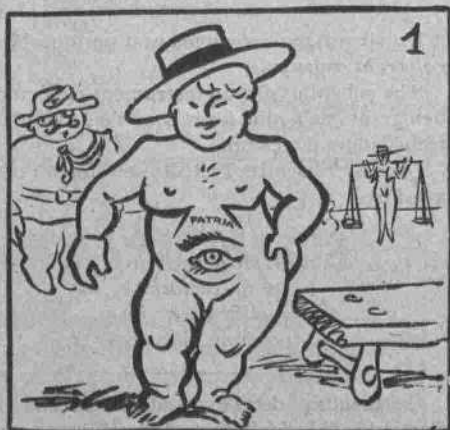
—No són pas els vots: són les seves obres.

(De Le Rire)

geixin el seu programa, que s'assabentin dels adormits de compassió d'ànima, que no saben quina mena de compassió deu ésser aquesta.

Vots són trumfos! Sí, sí. Títol per a una comèdia i argument per a trenta mil.

"Auca de los dos caudillos más bandarras y más pillos"

1. Nació en La Rambla Lerroux
y fué peor que Landrú.

2. Y en Montjuich a cuatro ocas
discurseando volvió locas.

3. Al pueblo, en el Coll, muy pillo,
le ofrecía un panecillo.

4. Y llenó el Ayuntamiento
con dos cerdos y un jumento.

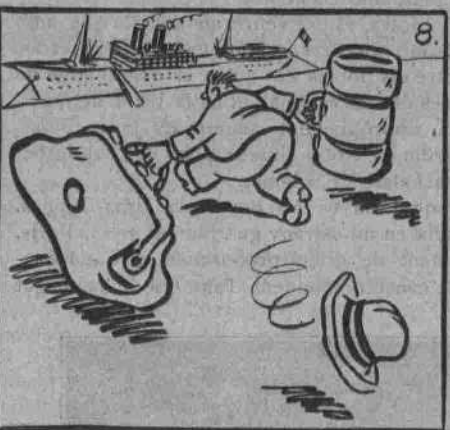
5. Cuando la luna clareaba
Lerroux del embut chupaba.

6. Y a Ferrer su gran amigo
le da por fin la del higo.

7. Dale un jipi Romaones
que está lleno de riñones.

8. La revolución llegaba
y el tuno se las piraba.

9. Con armas y con matones
hacía las elecciones.

10. Y con Cambó se liaba
y el gran escándalo armaba.

1. Nace En Cambó a Besalú
pensando ya en la Lulú.

2. Y a la virgen del Pilar,
sobre las demás, va amar.

3. Con la fals y la sardana
logró espantarse la gana.

4. Como la gana crecía
pescó una concejalia.

5. Bebiendo mucho a galet
fué amo de más de un chalet.

6. Y a su maestro de escuela
mandó a casa su abuela.

7. Maura, que es hombre de vista,
le convierte en carterista.

8. Cuando el pueblo se amotina
huye como una gallina.

9. Las elecciones ganaba
por las virtudes que usaba.

10. Con la partida contraria
la urna hacía funeraria.